

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 654/21	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1.USTALENIE FAKTÓW			
1.1.Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	G. M.	W dniu 8 maja 2021 r. w programie telewizji (...), podczas dyskusji po emisji materiału: „(...)”, posługując się kłamstwem i insynuacją pomówił P. P. (1) o związku z zorganizowaną grupą przestępczą, z przestępcą o inicjałach „J. L.”, o brak	

		<p> kwalifikacji formalnych i etycznych do pełnienia funkcji (...) oraz o sprzeczne z prawem działania kierowanej przez P. P. (1) (...) przez co poniżył go w oczach opinii publicznej, naruszył jego dobre imię oraz cześć jaka przysługuje każdemu człowiekowi, także urzędnikowi państwowemu, profesorowi nauk prawnych, radcy prawnemu i nauczycielowi akademickiemu. Czyn ten, popełniony świadomie i z premedytacją przez oskarżonego wypełnia znamiona pomówienia i znieważenia - przestępstwa opisanego w art. 212 § 2 k.k., tj. o czyn z art. 212 § 2 k.k.. </p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p> Dr hab. G. M. jest pracownikiem (...) oraz ekspertem (...) z siedzibą w W.. W dniu 8 maja 2021 r. po godz. 20:00 na antenie telewizji (...) został wyemitowany program (...) pod tytułem „(...)”, w którym to poruszany był temat J. L... G. M. wraz z B. K. - dziennikarzem, autorem materiału oraz P. N. - ekspertem z zakresu bezpieczeństwa brał udział w dyskusji po emisji wyżej wskazanego programu. </p>	wyjaśnienia oskarżonego G. M.	101-102	

Rozmowę moderował dziennikarz (...)u R. K.. W jej trakcie G. M. na pytanie „Jak pan ocenia proces sprawdzania osób na tak wysokich stanowiska? Myśli pan, że w tych aktach są powiązania P. P. (1) z J. L..?”, udzielił następującej odpowiedzi: „Ja nie mam takiej wiedzy jak pan P. N.. Ja tu chyba nic nie dodam, do tego co już pan P. powiedział. Ja się w tym w pełni zgadzam. Bym tylko raczej zwrócił uwagę na to, że to taki modus operandi jakby całej tej władzy. Tak, znaczy o czym w tej rozmawiamy jest jakimś konkretnym przypadkiem, jednym niestety z wielu, ale ogromnym, znaczy w sensie, że dotyczy bardzo istotnej służby i w tym bezpieczeństwa publicznego, po prostu i też interesu bardzo wielu jakby podatników, obywateli, którzy coś chcą zrobić ze swoimi pieniędzmi. Natomiast chcę zwrócić uwagę na to, że ta partyjna lojalność wygrywa z przesłankami merytorycznymi i jest wbudowana niejako w system sprawowania tej władzy. Jeden przykład. Pierwsza ustawa, jaką przyjęto na przełomie 2015-2016 r., to była ustawa o służbie cywilnej, która likwidowała, otwarty, konkurencyjny nabór na stanowiska urzędnicze i obniżała kryteria, znacznie,

kompetencyjne wobec urzędników najwyższych, którzy obejmują swoje funkcje w tej chwili. No, zrobiono to po co? No po to, żeby udrożyć właśnie drogę do nominacji partyjnych. Tylko w pół roku wymieniono w tylko służbie cywilnej no ponad 1000 stanowisk. Znacząco zmieniono ludzi na ponad 1000 stanowiskach. No i ten sam schemat mamy powielany w bardzo wielu miejscach. Tak, to znacząco mamy taką sytuację, mamy pana prezesa O., który z P., z całym szacunkiem dla P., nagle przeskoczył do kierownictwa największych instytucji państwowych, w tym państwie i największego koncernu. No z wątpliwymi przesłankami merytorycznymi”.

Co więcej, na stwierdzenie R. K. „No tak panie profesorze. Jedno to jest sprawa kompetencji, a drugie to sprawa co poszczególne osoby mają w swoim bagażu życiowym. I tu wracam do pana P.”, G. M. stwierdził „A to jeszcze dodając do tego jeśli mogę. Ja uważam, że podobnie jak P. N., że to zostało sprawdzone, że to nie przeszkadzało, a wręcz przeciwnie, potraktowano to jako zaletę. Bo jeżeli tam znaleziono coś co jakby jest hakiem, mówiąc kolokwialnie, no to, to może służyć jako instrument zarządzania i

tak powiem trzymania na smyczy takich osób. Więc ja sobie jestem w stanie doskonale wyobrazić taki scenariusz”.

W toku dalszej dyskusji, na pytanie „Panie profesorze jak pan ocenia istnienie takiego świata alternatywnego?”, G. M. odpowiedział „On jest budowany moim zdaniem z bardzo dużą konsekwencją. Dodam do tego co już zostało powiedziane jeszcze taki wątek odnośnie (...) i w ogóle struktur państwa, które powinno chronić nas przed tego rodzaju sytuacjami, nawet jeżeli one na poziomie podejrzeń się pojawiają. No z jednej strony mamy wszelkie certyfikaty, które są wydawane tym którzy jakby są u władzy wygodnie, a z drugiej strony mamy działania takich służb jak (...) i innych, które odbierają te certyfikaty tym, które tej władzy są niewygodni. Znaczy przypomnę historię pana ministra W., przecież którego wygaszono, że tak powiem w taki sposób, że zakwestionowano jego certyfikat bezpieczeństwa i tam mamy (...) w tle. On wygrał po latach symbolicznie tę sprawę, dowodząc że to było bezpodstawna decyzja, ale oczywiście został odsunięty, a w tej chwili mamy podobną historię jeśli chodzi o pana

B.. To znaczy kiedy nie udało się go w żaden inny sposób spacyfikować, no to też mu się próbuje wygasić certyfikat bezpieczeństwa. No i jak się to wszystko poskłada, no to dla mnie jest to obraz państwa jako całości, no które kieruje się przede wszystkim partykularnym interesem partii rządzącej, a wydaje się, że coraz bardziej zapomina o bezpieczeństwie obywateli, interesie obywateli, interesie publicznym”. „Mogę jeszcze jedną rzecz. Tak, znaczy chcę zwrócić jeszcze uwagę na taki wątek. Tutaj pan P. N. wspomniał o takiej prehistorii, ale dla mnie też jest ciekawe to, że najwyraźniej ten świat uczy się, no bo ten wątek bitcoinów, obracaniem kryptowalutą, jest jakimś dla mnie takim przejawem innowacyjności w tym całym procederze. Ja sobie zadaję pytanie czy polskie służby poza tym, że najwyraźniej wiele wskazuje na to nie bardzo potrafią czy chcą reagować na te sytuacje, to ja też sobie zadaje sobie pytanie czy są one w stanie nas ochronić przed uczącym się, że tak powiem światem który ostatecznie może sprowadzić na nas jakąś kolejną piramidę finansową czy sytuację na miarę skoków czy Amber Gold”.

Program (...) pod tytułem „(...)”, jest dostępny online do szerokiego grona odbiorców na portalu (...) pod linkiem: (...).			
zeznania P. P. (1)	116-118, (...) -157		
zeznania świadka G. S.	142-144		
zeznania świadka E. J.	149		
zeznania J. J.			
nagranie materiału S.	6		
Dowody z dokumentów	36, 37, 54-57, 70-71, 73, 92-97, 146-147, 165-168		
1.2.Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.	G. M.	W dniu 8 maja 2021 r. w programie telewizji (...), podczas dyskusji po emisji materiału: „(...)”, posługując się kłamstwem i insynuacją pomówił P. P. (1) o związki z zorganizowaną grupą przestępczą, z przestępcą o inicjałach „J. L.”, o brak kwalifikacji formalnych i etycznych do pełnienia funkcji (...) oraz o sprzeczne z prawem działania kierowanej przez P. P. (1) (...) przez	

		<p>co poniżył go w oczach opinii publicznej, naruszył jego dobre imię oraz cześć jaka przysługuje każdemu człowiekowi, także urzędnikowi państwowemu, profesorowi nauk prawnych, radcy prawnemu i nauczycielowi akademickiemu. Czyn ten, popełniony świadomie i z premedytacją przez oskarżonego wypełnia znamiona pomówienia i znieważenia - przestępstwa opisanego w art. 212 § 2 k.k., tj. o czyn z art. 212 § 2 k.k.</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>W toku przeprowadzonego postępowania nie stwierdzono aby G. M. pomówił P. P. (1) o związku z zorganizowaną grupą przestępczą, z przestępcą o inicjałach „J. L.”, o brak kwalifikacji formalnych i etycznych do pełnienia funkcji (...) oraz o sprzeczne z prawem działania kierowanej przez P. P. (1) (...) przez co poniżył go w oczach opinii publicznej, naruszył jego dobre imię oraz cześć jaka przysługuje każdemu człowiekowi, także urzędnikowi państwowemu, profesorowi nauk prawnych, radcy prawnemu i nauczycielowi akademickiemu.</p>	j.w.	j.w.	

2.Ocena DOWOdów			
2.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1	wyjaśnienia oskarżonego G. M.	W ocenie Sądu na miano wiarygodnych zasługują wyjaśnienia G. M.. Oskarżony nie przyznał się do popełnienia, zarzucanego mu prywatnym aktem oskarżenia, czynu. G. M. złożył obszerne wyjaśnienia w sprawie, w których stwierdził, iż jego wypowiedzi nie dotyczą personalnie osoby oskarżyciela prywatnego, a mechanizmów sprawowania władzy obecnych w życiu publicznym. Składając wyjaśnienia, oskarżony szczegółowo wyjaśnił kontekst wypowiedzi, które padły podczas dyskusji na temat programu (...). Jego wypowiedź w tym zakresie koresponduje z zeznaniami świadków G. S., E. J. oraz J. J..	
zeznania P. P. (1)	Zeznania P. P. (1) Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Składając je czynił to w sposób emocjonalny, spójny wewnętrznie oraz logiczny. Sąd nie miał wątpliwości co do szczerości i wiarygodności		

	<p>zeczności oskarżyciela prywatnego, nie mniej w zakresie w jakim wykraczały one poza zakres zarzutu stawianego oskarżonemu, Sąd uznał je za nieistotne dla bezpośrednich ustaleń w niniejszej sprawie. Świadek bardzo wyczerpująco opisał okoliczności związane z nieprzyjemnościami jakie go spotkały w związku z opublikowaniem programu przez telewizję (...). W ocenie Sądu nie ma zasadnych podstaw, aby uznać, że świadek chciał w sposób fałszywy, bądź ponad miarę obciążyć oskarżonego.</p>	
<p>zeczności świadka G. S.</p>	<p>Sąd dał w pełni wiarę zecznościom świadka. G. S., jako Przewodniczący Komisji Etyki (...), przedstawił okoliczności związane z rozpatrywaniem sprawy wypowiedzi G. M. w trakcie programu. Zeczności te były logiczne, spójne wewnętrznie, a także korespondowały ze zgromadzonym materiałem dowodowym w niniejszej sprawie. Brak było podstaw aby je kwestionować.</p>	
<p>zeczności świadka E. J.</p>	<p>Sąd dał w pełni wiarę zecznościom świadka. E. J., jako Rzecznik Etyki (...), przedstawiła okoliczności związane z przedmiotem niniejszej sprawy szczerze i wiarygodnie. Zeczności te były logiczne,</p>	

	<p>spójne wewnętrznie, a także korespondowały ze zgromadzonym materiałem dowodowym w niniejszej sprawie. Brak było podstaw aby je kwestionować.</p>	
<p>zeznania J. J.</p>	<p>Sąd dał w pełni wiarę zeznaniom świadka. J. J., jako Redaktor Naczelny redakcji (...), przedstawił okoliczności związane z powstawaniem programu, którego dotyczy niniejsze postępowanie. W tym zakresie brak było podstaw do nieudzielenia tym depozycjom waloru wiarygodności, nie mniej zeznania te nie odnosiły się w swej treści do okoliczności literalnie przedstawionej przez oskarżonego w treści aktu oskarżenia. Zeznania te były szczegółowe, logiczne, spójne wewnętrznie, a także korespondowały ze zgromadzonym materiałem dowodowym w niniejszej sprawie. Brak było podstaw aby je kwestionować.</p>	
<p>nagranie materiału S.</p>	<p>Nagranie programu (...) pod tytułem „(...)” wiernie odzwierciedla materiał wyemitowany przez telewizję (...) i dostępny na stronie internetowej. Nie był on kwestionowany w toku postępowania.</p>	
<p>Dowody z dokumentów</p>	<p>Sąd w pełni obdarzył wiarą zgromadzone w trakcie niniejszego postępowania</p>	

	<p>karnego dowody z dokumentów. Dowody te nie były w trakcie całego niniejszego postępowania kwestionowane przez żadną ze stron, a również Sąd nie znalazł żadnych powodów by dowody te zakwestionować, zarówno w zakresie formalnym, jak i materialnym.</p>		
<p>2.2.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3.PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia		

	postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach uniewinnienia			
Zgodnie z treścią przepisu art. 212 § 1 k.k. – karze podlega ten, kto pomawia inną osobę, grupę osób, instytucję, osobę prawną lub jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej o takie postępowanie lub właściwości, które mogą poniżyć ją w opinii publicznej lub narazić			

na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu lub rodzaju działalności. Przedmiotem ochrony tego przepisu jest cześć człowieka, pojmowana jako jego godność, dobre imię, dobra sława, świadomość własnej wartości, szacunek dla samego siebie, honor, reputacja czy duma.

Czyn z art. 212 § 1 k.k. popełnia ten, kto pomawia inną osobę lub podmiot zbiorowy, to jest bezpodstawnie zarzuca im coś, posądza o coś, oskarża, niesłusznie coś przypisuje. Treścią pomówienia mogą być właściwości (np. alkoholizm, zboczenie seksualne) lub sposób postępowania (np. sprzedajność, utrzymywanie kontaktów ze światem przestępczym), które mają charakter poniżający w opinii publicznej albo podrywający zaufanie społeczne. Karalne jest zatem takie pomówienie, które może prowadzić do upokorzenia danej osoby w opinii innych osób, spowodować, że inne osoby będą uważać pokrzywdzonego za osobę poniżoną (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 października 2010 roku o sygnaturze II KK 105/10). Z istoty przestępstwa z art. 212 § 1 i 2 kk wynika, że

można je popełnić tylko w formie działania.

W myśl utrwalonego w doktrynie i judykaturze stanowiska przestępcze zachowanie ma charakter publiczny ze względu na miejsce czynu lub sposób jego dokonania. Pomówienie, o jakim mowa w art. 212 § 1 k.k., dokonane jest publicznie, jeżeli nastąpiło w miejscu, w którym fakt zniesławienia mógł być percypowany przez nieograniczoną liczbę indywidualnie nieokreślonych osób. Surowszej karalności podlega sprawca pomówienia, który posłużył się do upowszechnienia nieprawdziwych zarzutów środkami masowego komunikowania (art. 212 § 2). Zwrócić należy uwagę, że w art. 14 Konstytucji RP użyto określenia środki społecznego przekazu, natomiast w ustawie prawo prasowe ustawodawca w art. 7 ust. 2 pkt 1 posłużył się terminem "środki masowego przekazywania", a w art. 212 § 2 i art. 216 § 2 k.k. odwołał się do terminu środki masowego komunikowania.

Definiując to pojęcie, chodzi tu o wszelkie środki publicznego przekazywania informacji, takie jak prasa, radio, telewizja, publikacje książkowe, nagrania

elektroniczne i internetowa sieć informatyczna, nie zaś o środki przekazujące takie informacje do "wewnętrznej" wiadomości określonego kręgu osób lub instytucji - A. Marek [w:] Kodeks karny. Komentarz, wyd. V, Warszawa 2010, art. 212.

Przestępstwo zniesławienia ma charakter formalny, co oznacza, że do uznania go za dokonane nie jest konieczne wystąpienie skutku w postaci poniżenia w opinii publicznej pomawianego podmiotu lub utraty przez niego zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu lub działalności. Wystarczy sama tylko taka możliwość. Jest to przestępstwo, które można popełnić tylko umyślnie. Sprawca musi mieć świadomość, iż jego wypowiedź zawiera nieprawdziwe zarzuty w stosunku do innej osoby czy instytucji oraz, że w ten sposób naraża na szwank ich dobre imię.

Po dokonaniu oceny materiału dowodowego, Sąd stwierdził iż w zachowaniu oskarżonego nie wypełnia znamion czynu zabronionego z art. 212 § 2 k.k..

Odnosząc powyższe do realiów przedmiotowej sprawy podkreślenia wymaga, iż w niniejszej

sprawie nie budził wątpliwości fakt wyemitowania programu (...) pod tytułem „(...)” na antenie telewizji (...), w którym to G. M. wypowiedział konkretne słowa, wskazane powyżej (punkt 1 uzasadnienia – ustalenia faktyczne). Zadaniem Sądu było zweryfikowanie twierdzeń oskarżyciela prywatnego w kontekście wszystkich ujawnionych i ocenionych bezstronnie i swobodnie dowodów. Analizując treść wypowiedzi oskarżonego, należy również stwierdzić, iż ani razu nie pada tam imię i nazwisko oskarżyciela prywatnego. Treścią pomówienia mogą być właściwości (np. alkoholizm, zboczenie seksualne) lub sposób postępowania (np. sprzedajność, utrzymywanie kontaktów ze światem przestępczym), które mają charakter poniżający w opinii publicznej albo podrywający zaufanie społeczne. W ocenie Sądu wypowiedzi oskarżonego w żadnej mierze nie dotyczą osoby P. P. (1) i nie można ich łączyć z jego osobą, a tym nie sposób ich uznać jako zniesławiających oskarżyciela prywatnego. Wypowiedzi te zostały sformułowane jako opinie, w sposób ogólny, w duchu krytyki działań, czy raczej bezczynności organów państwa. Zawierały one ogólne stwierdzenia, a o

ile oskarżony wskazywał na kwestie wątpliwych kompetencji osób, obejmujących ważne stanowiska w państwie, nie przypisał P. P. (1) negatywnych cech, bezprawnych zachowań czy braku kompetencji. Wypowiedzi te odnoszą się one przede wszystkim do opisu mechanizmów sprawowania władzy, jakie można zaobserwować w przestrzeni publicznej. Oskarżony jako publicysta i komentator życia publicznego wypowiadał się jako ekspert na tematy przez niego dobrze znane.

Oceniając zatem czy doszło do popełnienia przestępstwa, Sąd zobowiązany był do ustalenia wszelkich okoliczności przedmiotowo-podmiotowych czynu, a w szczególności zamiaru, motywacji sprawcy oraz przede wszystkim treści jakie oskarżony wyraził. W tym stanie rzeczy Sąd stanął na stanowisku, że oskarżony nie zrealizował znamion czynu zabronionego z art. 212 § 2 k.k. W konsekwencji Sąd na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. uniewinnił oskarżonego od popełnienia zarzuczonego mu czynu.

4.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i

środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
5.Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
6.inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			
Koszty procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
II	Zasadą jest, iż w razie uniewinnienia oskarżonego w postępowaniu z oskarżenia prywatnego		

	koszty ponosi oskarżyciel. Z tego względu na podstawie art. 632 pkt 1 k.p.k. Sąd obciążył P. P. (1) kosztami procesu poniesionymi przez Skarb Państwa.
7.Podpis	